

Dobrodelni koncert

slov. pevskega društva „Ljubljanski Zvon“ v Ljubljani

v soboto, dne 3. oktobra 1914

v veliki dvorani Narodnega doma.

Fantje se zbirajo . . .

(Narodna.)

Fantje se zbirajo,
v vojsko marširajo.
Hude so res vojske,
kroglje navskriž frče.
Krogljica prileti,
fantič pa obleži.

Barka zaplavala . . .

(Narodna.)

Barka zaplavala,
dekle zajokala,
sklenila bele je roke,
in točila je solze.

Barka zaplavala,
dekle zajokala,
močila črne je oči,
ker zdaj fantiča zgubi.

V Ljubljano pridejo,
menažo fašejo,
pa le naprej marširajo
proti mestu clovškemu.

Misli starčeve.

(Drag. Kette.) A. Lajovic.

Tihi gaj, mrtvi gaj
že nič več ne šumi . . .
Le še malokdaj
skozenj ptička leti;
le še malokdaj
lep spomin se vzbudi.
Kako smo ljubili, živeli!
Tudi tebe, gajek boróvi,
tudi tebe so danes odeli
snegovi . . .

Spleen.

(P. Verlaine-Levstik.)

A. Lajovic.

Nekdaj je krvavela roža,
kot črn bršlan je mrak temnel.
Ah zdaj ko draga tiho boža,
strup mojih muk je oživel.

Teži me drevja lesketanje
blesk listov polni me z boljó
v boleost so mi ravni brezkrayne
le tebe ljubim še samó.

Preveč sijala je nekdanj višava,
morjé zeleno in sladki dih modrin,
in zdaj nad dušo strah mi plava,
Ti pustiš me, tudi Ti!

Večer.

(O. Župančič.)

A. Lajovic.

Metuljčki slovo že jemljejo,
utrujene cvetke dremljejo . .
le vetrček lahen še plava
nad poljem, v snu ziblje se trava.

V daljavi tam črni gozd šumi.
Okrog in okrog prostost šumi;
vse obsežna je neizmerna.
Mirno gori zvezda večerna.

Zvezde žarijo . . .

(O. Župančič.) J. Procházka.

Zvezde žarijo pokojno,
rože duhtijo opojno,
ljubica, lahko noč!

Moja devojčica spava,
moja ljubezen plava lahno nad njo.
Tiho okoli vse tiho,
skoro ni slišati vzdihov tople noči,
in vse brezmejno okrožje
iskrice milosti božje siplje na svet.

Zvezde žarijo pokojno,
rože duhtijo opojno,
ljubica, lahko noč!

Dekletce, podaj mi roko . .

(J. N. Resman.) Dr. Ant. Schwab.

Dekletce, podaj mi roko,
poglej mi, poglej v oko,
očesce mi tvoje pove,
kaj čuti, kaj misli srce . . .

V dolincah že sneg se tali,
vijolica bajno duhti.
Je v tvojem srcu še mraz,
je dekle, še zimski čas?

Če jaz sem za tvoje srce,
za ves svet zapustim te ne,
če upa ljubezni ne bó,
srce mi bo žalostno.

Ej tedaj . . .

(Ljudmila Poljanec.)

Dr. B. Ipavic.

Na platani slavček plaka v tihi mrak,
na gredicah noči čaka koprneči mak.
In ko vtihne bolni slavec in zaspi,
in ko mak se v nočno temo potopi:
Ej tedaj, pa fantič pride k meni v vas,
da poljubi mi očesi, ustni in obraz,
da mi pravi o ljubezni, o lepših dneh,
da privabi mi na ustni spet brezskrben smeh.

Meistersinger.

R. Wagner.

Z rožnato zarjo priplaval je dan
in vonj sladak napaja zrak.
Poln sladke sreče me k sebi vleče
in vabi vrt krasan;
pod senco čudežnih dreves,
ki je ovočja polno,
naj gledajo oči zares
po čem me dobrovoljno,
resnica, ti bodriš krasoto žen:
Evo in paradiz.

Tiho nagiba večerni se mrak
in strmo pot me vodi hod,
potoček mali se zrcali
in sladko mi smehlja:
tam lavor vitki je vsajen
nešteto zvezdic ga obseva,
tu pesniški sem sanjal sen,
ki sladka ga ljubav ogreva,
tu v sanjah gledal sem ta čas
krasoto žen: Muzo in Parnas.

Svečani dan, ko sem iz svetih sanj se vzdramil,
prisnanjal sem si paradiž, ki z divnim čarom me je omamil.

Jasen je raj:
a tje ob potoku ti tam pot dobiš:
Prekrasna žena je tam rojena,
ki se ko muza čista
meni prikazala
je presvetla mila,
vsa se meni vdala je.
In med sijajnim dnevom
sem prisvojil si s spevom:
Parnas in paradiž.

Elisir d' amore.

G. Donizzetti.

Una furtiva lagrima
negli occhi suoi spuntò:
quelle festose giovani
invidiar sembrò:
che piu cercando io vo?
M' ama, si m' ama lo vedo.

Un solo istante i palpiti
del suo bel cor sentir!
I miei sospir confondere
per poco a' suoi sospir!
I palpiti, i palpiti sentir
confondere i miei co' suoi sospir!
Cielo si puo morir;
di piu non chiedo.

Aida.

G. Verdi.

Ko jaz bi ta vojniki bil,
ko bil bi moj sen resnica:
zmagalni vojski slavni poveljnik
med urnebesnimi vriski Memfija
ovenčan v tvoje, Aida, se vrnil roke bi,
zaklical: zate sem bil se, zmagal sem tebi.

Nebeška Aida, čarobnega lica,
čudežni pramen, razcvetosti slaj,
vseh mojih misli ti si kraljica,
ti mojih dni si prelestni sijaj.

Tvoje lepo nebo bi hitel ti vrniti,
sapice sladke domačih tal,
s krono kraljevo lasé ti oviti
v solnca kraljestvu bi prestol ti dal.

Se quel guerrier io fossi.
Se il mio sogno s'avverasse:
Un esercito di prodi da me guidato
E la vittoria, e il plauso di Memfi tutta.
E a te mia dolce Aida, tornar di lauri cinto
Dirti: per te ho pugnato, per te ho vinto.

Celeste Aida, forma divina.
Mistico raggio di luce e fior.
Del mio pensiero tu sei regina.
Tu di mia vita sei lo splendor.

Il tuo bel cielo vorrei ridarti,
Le dolci brezze del patrio suol
Un regal serto sul crin posarti,
Ei gerti un trono vicino al sol.

Junakova svatba.

(Vesel.)

Emil Adamič.

Zbor. Ura, na boj, ura!

Osmerospev. Ljubica, daj roko,
zadnjič mi še v slovo,
konjič že čaka moj,
moram na boj!

Zbor. Ura, na boj, ura!
Kresovi na gorah blišče se,
sovragi po polju drve se,
pred njimi je strah, je jok,
za njimi je smrt, je stok,
krvava njihova je pot!
Junaki izderite meče,
sovraga naj kri danes teče,
kar vas je, na dan, na plan,
še danes bo boj končan!
Pomagaj Ti nam, o Gospod!

Osmerospev. Ljubica, daj roko,
zadnjič mi še v slovo,
konjič že čaka moj,
moram na boj!

Zbor. Ura, na boj, ura!

Osmerospev. Ljubi moj, naj grem s teboj!
Zvesto ljubila v življenju te,
smrt naj ne loči od tebe me;
po cvetnih livadah hodila s teboj,
tvoj grob bodi grob tudi moj!

Zbor. Ura, na boj, ura!
Konjiča sta zasela,
zdirjala v boj srčno,
z levico se objela,
v desnici sabljico.
na levi smrt, na pravi,
ljubezen sredi gre,
za njo pa pot krvavi,
tam vrani se gosté . . .
Tako sta svatovala
in vročo lila kri,
zvečer ju smrt zibala,
en grob oba hladi.

